

Forfatter: Udrag fra Varulven

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 119.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366270544/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

kjendelig antyder en aandelig Forvandling, som Ingen kan see eller tage og føle paa, og som man derfor almindelig affærdiger som blot Sygdom og Phantastene.

»Paa Varulve troer nu Ingen,
Og ad Vampyrer de lee –
Paa Skallen kjende de Tingene:
De troe nu kun hvad de see.

Naar Lyset er slukt foroven,
Naar Stormen hyler i Skov,
Jeg gaaer som en Ulv i Skoven,
Vil sønderrive mit Rov.

Mig fate paa Luftens Strømme
Dæmonernes Hær forbi.
De kalde det Feberdrømme
Og al min Qval – Phantase.»

Med en uendelig Trang til at meddele sig og give sit Hjerter Luft, har han valgt Skoven og Natten til sine Fortrolige. Det er et smukt Træk i hans Character, at han tier af Kjærlighed til dem, han elsker og ikke vil bedrove. Maaskee har han selv følt det Færlige i at efterhænge og udtale sine selvplagende Forestillinger for den tause Natur: selv den synes ham troløs, og han har vist Ret i den Tanke, at det Forførdelige, der ligger dybest i vor Natur og ligesom paa Bunden af Sjælens løndomsfulde Afsgrund, aldrig bør fremdrages utilsøret. Den Sang, jeg her tænker paa, er følgende:

»Jeg vil dem en Luft en forgifte,
Et rove dem Fredens Skat.
For tause Skov vil jeg skrifte
Og for den evige Nat.

Dog – Skov og Mark har jo Øre –
Et Natten har Øre faa –
Hvad Ingen skal see og høre,
Maa, for det fødes – forgaae.»